



Никола Вапцаров
Пролет в завода

Тя искаше да влезе с първа смяна,
ала моторът изруга
сърдито
„Не може тъй,
аз тук съм отговорен,
без марка где?
Виж, портиера питай!“

Но тя бе някак страшно упорита
и не попита портиера. –
Влезе.
Отвори някакъв прозорец горе
и скрито на мотора
се изплези.

И изведнъж запя една машина.
Но хората
работеха несръчно.
Разбрал коя е скритата причина,
моторът каза:
„Аз ще я отлъча!“
– Ще я отлъчиш ли? – попита със
насмешка
една добра чугунена бъркачка.
– Опитай се, бърлива въртележка,
та ний за нея ще направим стачка.

Моторът млъкна. Вятърът донесе
отнейде
топъл лъх на чернозем,
един напев – широк и весел –
и стъпки
на напукани
нозе.

Онез, които някога са
порили
земята, пърхаха като коне.
А другите, прозорците разтворили,
сияеха пред
синьото

небе.

От папмашината изпсува
някой грубо.
Едно момиче весело запя.
Един младеж го стрелна
с поглед влюбен
и то поруменя.

Тогава влезе портиерът тихо
и каза:
„Кой се контрабандно вмъкна?“
Ала разбра, виновно се усмихна,
почеса се,
подсвирна,
после млъкна.

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11435>]